

# ANWAROVA BLONDÝNKA

---

**Jaro – léto 2010**

Devátého března 2010 jsem stál před mezinárodním autobusovým nádražím na Erdbergstraße ve Vídni a čekal jsem na autobus ze Záhřebu, který měl přijet v 11 hodin dopoledne. Bylo chladno a foukal vítr, typický březnový den v rakouském hlavním městě. Z autobusů se valily davy turistů, kteří mířili na prohlídky habsburských paláců.

Jed mi řekl, že mi bude krýt záda tým CIA. Zadíval jsem se na muže v kovbojském klobouku, který postával na rohu ulice a kontroloval si čas na hodinkách. Určitě nemuseli být až tolik nápadní.

Potom jsem ji spatřil. Měla na sobě černou sukni, přesně jak jsem předpokládal, ale místo aby byla řádně zahalená, měla na hlavě jen prostý šátek. Pár zatoulaných pramínek blond vlasů se třepotalo ve větru.

„*As-salámu alajkum*. Já jsem Amína,“ představila se anglicky s mírným přízvukem a zpřímá se na mě zadívala svýma modrozeleňnýma očima.

Třebaže mě Awlaqí instruoval, abych si oblékl západní šaty a nebudil tak podezření, musel jsem si zachovat náležitý odstup od ženy, s níž jsem nebyl v příbuzenském vztahu. Dokonce jsem jí ani nepodal ruku. Udělala ale na mě dojem; na fotkách nevypadala zdaleka tak dobře. Amína byla mimořádně pohledná, měla plné rty, vyklenuté lícní kosti a silný nos. Vypadala o pár let mladší než na svých dvaatřicet let. Hotová Gwyneth Paltrowová, pomyslel jsem si – tahle holka se bude Anwarovi líbit.

Natrefil jsem na ni v listopadu 2009 na Facebooku, na Awlaqího

fanouškovské stránce – dva měsíce poté, co mi zopakoval svou žádost, abych mu našel na Západě manželku. Na stránce jsem požádal o podporu, jí jsem zanechal vzkaz a Amína odpověděla.

„O jakou podporu by mělo jít a jsi v přímém kontaktu se šejchem?“ napsala ve svém prvním vzkazu z 28. listopadu 2009.

Když jsme si během dvou dnů vyměnili několik vzkazů, napsala toto:

„Mám ale přece jenom jednu otázku. Ty se znáš osobně s AAA? A je-li tomu tak, mohla bych tě o něco požádat?“ AAA byla naše šifra pro Anwara al-Awlaqího.

„Ano, skutečně se s ním znám. Klidně se ptej,“ odpověděl jsem okamžitě. Odepsala:

„Poslala jsem šejchovi dopis poštou, nejsem si jistá jeho správnou e-mailovou adresou, ale říkala jsem si, jestli náhodou nehledá druhou manželku, tak jsem mu nabídla sňatek a nevím, jestli to nebyla pošetilá hloupost. Ale zkusila jsem to. Když jsem teď v kontaktu s tebou, mám jistou naději, že bys mi třeba mohl poradit a navrhnout mi, co mám dělat.

Hledám způsob, jak se dostat z téhle země, a hledám manžela, který mě bude učit a kterému já mohu být velkou pomocí. Hluboce si vážím jeho i všech věcí, které dělá pro tuto Ummu, a chci mu jakýmkoli možným způsobem pomoci.“

Odepsal jsem:

„Budeš manželkou číslo 3, protože on už dvě manželky má, ale nežije s nimi, protože ony bydlí v hlavním městě a vídají se s ním jen občas. Ty s ním ale budeš pořád, protože tam nemáš rodinu. Měla bys být připravená na strádání a časté stěhování z místa na místo. A na starost o povinnosti manželky v domě. Být trpělivá se vším, čeho se staneš svědkem a čemu budeš muset čelit, protože AAA se může ocitnout v nebezpečí apod. a naším ochráncem je Alláh. Dokážeš to přijmout?“

Odepsala během deseti minut:

„Šla bych s ním kamkoli, je mi dvaatřicet let a na nebezpečí jsem připravená, nebojím se smrti, nevádí mi umřít pro Alláha. Nevěděla jsem, že už dvě manželky má. Ale vůbec mi to nevádí. Chci mu pomáhat v jeho práci... Ve vedení domácnosti jsem dobrá [a] jsem ochotná stát se pracovitou a aktivní manželkou.“

Amínino skutečné jméno znělo Irena Horaková. Měl jsem ji poznat velice zblízka. Následovat budou desítky e-mailů a konverzací

na Facebooku. Poslala mi spoustu dlouhých statí o svém životě, abych je předal Awlaqímu.

Irena pocházela z Bjelovaru, městečka obklopeného zemědělskou krajinou východně od chorvatského hlavního města Záhřebu. V jednom ze svých psaní pro Awlaqího Amína napsala, že pochází z láskyplné rodiny a vyrostla jako většina Chorvatů v katolické víře s „rodinnými hodnotami a vysokými mravními požadavky“. Obzvlášť blízká si byla se svou sestrou – dvojčetem – Helenou, jejím jediným sourozencem.

V dospívání Irena vynikala v atletice. Oddanost sportu šla tak daleko, že se stala dorosteneckou přebornicí ve sprintu na sto metrů. Její snímky, jak protrhává cílovou pásku s pažemi vztyčenými na znamení vítězství, se objevily v místních novinách. Atletika ji vtáhla, věnovala se jí naplno v naději, že jednoho dne bude reprezentovat Chorvatsko na olympijských hrách.

Obě sestry se přihlásily na pedagogickou a sociální fakultu záhřebské univerzity. Irena chtěla pracovat s postiženými lidmi. V té době ale její sen o atletické slávě vybledl. Ponořila se do studia. Po večerech podobně jako většina jejích spolužáků chodila do záhřebských nočních klubů, pila a tančila často do ranních hodin.

Mnohem později jsem zjistil, že v té době dávala na společenské síti fotografie, které ji zachycují v nejrůznějších nevázaných situacích, v nichž má na sobě upnuté oblečení, hluboké výstřihy, vysoké boty po kolena a dokonce i přiléhavou koženou kombinézu bez rukávů.

Po dokončení univerzity si Irena našla práci v dětském domově. V domově žilo asi padesát dětí od sedmi do osmnácti let, z nichž mnohé měly poruchy chování.

Později Amína objevila ve své povaze jiné sklony. V jednom z dopisů pro Awlaqího napsala:

„Lidé o mně říkají, že jsem rázná a rozhodná, ale to je ve skutečnosti můj obranný štít, jsem sice pevná, ale velmi citlivá a emocionální a nesnáším nespravedlnost. Ráda pracuji, nejsem líná, lidé mě označují za empatickou, laskavou a otevřenou vůči druhým.“

Islám objevila náhodou, na jedné svatbě v Záhřebu. Jedním z hostů byl Sage, pohledný právník s dlouhými dredy a širokým úsměvem. Byl muslim a pracoval v Londýně. Za pár dní už letěla do Londýna, když

ji její tehdejší přítel bez dlouhých cirátů pustil k vodě. Ti dva spolu začali chodit na dálku.

Sage sám sebe považoval za věřícího a mluvil s ní s láskou o islámu, ale své náboženství bral na lehkou váhu. Rád se napil a podle mnohých svědectví se s ním Irena ráda ukazovala v barech v Londýně i v Záhřebu. Přátelům se svěřovala, že doufá, že se brzy vezmou.

Později o Sageovi napsala Awlaqímu:

„Mluvil o islámu tak pěkně a mírumilovně a seznámil mě se spoustou věcí, o kterých jsem do té doby vůbec nevěděla. Byla jsem zvědavá... a tak jsem začala hledat sama.“

Spojila se se skupinou muslimských žen z Bosny, které ji zase seznámily s dalšími v Záhřebu. Začala s nimi trávit čas v mešitě.

„Když jsem četla vyličení Boha-Alláha v Koránu, říkala jsem si: Toto je Bůh, jak jsem si ho vždycky představovala,“ řekne Awlaqímu v jedné ze zpráv.

„Odjakživa jsem pokládala za nesmysl, že by Bůh mohl mít syna. Naopak všechno, co jsem objevila v islámu, bylo logické a prosté, ale zároveň čímsi znechucující a těžko přijatelné, alespoň v této době mého hledání to na mě tak působilo.“

Vzpomněl jsem si na pocit ze svého objevu v knihovně v Korsoru.

Po půl roce její vztah se Sagem ochladl. Islám začal být pro Irenu očividně důležitější než láska. Začala mu psát vyčítavé e-maily, kritizovala ho za to, že se nemodlí pětkrát denně a že pije alkohol.

Ireninu víru dost možná posílil zápas s rakovinou. Tvrdila, že prodělala léčbu a uzdravila se, ale nemoc zničila její sen o tom, že bude mít děti. Vrhla se do náruče islámu, začala se učit arabsky a změnila své chování i způsob oblékání – začala nosit dlouhé sukně a šátek na hlavě. Přerušila kontakty s bývalými kamarády. Z Ireny se stala Amína.

O této bouřlivé době svého života Awlaqímu napsala:

„Po období vzteku a pocitů marnosti jsem ve svém srdci našla mír, jaký jsem nikdy předtím nezakusila... Byla jsem nesmírně šťastná, že jsem se učila nové věci o islámu... Všechno, co se pojilo s islámem, mě nesmírně vzrušovalo, plakala jsem během modliteb, plakala jsem, když jsem uslyšela adhán [volání k modlitbě].“

A když v květnu 2009 formálně konvertovala k islámu a odříkala *šahádu*, vyznání víry, zakusila stejně jako kdysi já příliv nové energie a osvobození.

Jedna z dávných Amíniných kamarádek později popíše, jak Amínu nová víra zcela pohltila. Dokázala mluvit pouze o islámu a opakovaně se pokoušela své přátele přimět ke konverzi.

Přibližně v této době Amína narazila na Awlaqího kázání v angličtině, která už tehdy zaplavila internet. Jeho volání po tom, aby jeho stoupenci žili prostým životem Proroka a nenechali se zkazit západní moderností, jí učarovalo. Nevypadal možná zrovna jako filmová hvězda, ale Amína ho obdivovala pro jeho upřímnost, inteligenci a charisma. A začala snít s otevřenýma očima o tom, že se stane jeho ženou; mohl ji toho o islámu hodně naučit.

V době, kdy jsme se propojili na Facebooku, se mi Amína svěřila, že ji v Záhřebu přehlížejí a jsou vůči ní zaujatí. V práci si její šéf stěžoval na to, jak chodí oblékaná. Cítila se být vyloučená ze společnosti a dokonce i z hlavního proudu chorvatské muslimské komunity.

„Žiju v zemi *káfir*. Chci se za každou cenu dostat odtud,“ řekla později Awlaqímu v jednom ze svých vzkazů. Opět jsem v tom poznával pocity, jaké jsem i já zakoušel onoho ponurého dne, kdy jsem omýval mrtvé tělo starého muže, který zkolaboval před mešitou v Regent's Parku.

„Odmítla jsem spoustu nabídek k sňatku, protože bratři to buď nemysleli s manželstvím vážně, nebo jsme se neshodli ideologicky.“

Amína nedokázala říct o své konverzi otci, ale matka ji přijala, byť neochotně. V době, kdy jsem od Amíny obdržel první vzkaz na Facebooku, mi připadalo, že ji obestírá smutek. Měla dojem, že kromě své rodiny má jen velmi málo vztahů, které mají nějaký smysl. Jak jen mi to bylo povědomé.

Uvědomoval jsem si ale, že tahle ztracená, vnímavá žena pro mne znamená příležitost.

„Amína nás může dovést k Awlaqímu,“ řekl jsem svým řídicím důstojníkům z MI5 – Sunshine, Andymu a Kevinovi – krátce poté, co jsme si začali dopisovat přes Facebook.

„Chápeme, jak to myslíš, ale budeme muset nad tím převzít velení,“ řekl Andy.

Britové sdíleli mé obavy, že vyslání Amíny do divokých oblastí nestabilní země by mohlo znamenat, že ji vystavíme riziku. Američané spolu s Dány byli mnohem nadšenější.

„Nám se ten nápad líbí,“ řekl Jed, když jsme se sešli v Kodani.

V očích mu plálo vzrušení, jak přemítal nad nejstarší z lidských lstí. Ve dnech po útoku ve Fort Hood se sundaly rukavice a ve Washingtonu se už diskutovalo o tom, jestli je možné Awlaqího – jakožto amerického občana – legálně úkladně zavraždit. Jed si uvědomoval, že Amína představuje příležitost, jak se k teroristickému klerikovi dostat, nabízející se na zlatém podnose.

CIA oficiálně vstoupila do procesu dohazování.

Na jejich žádost jsem se Awlaqímu zmínil, že jsem mu našel případnou manželku, a 11. prosince 2009 se mi ozval a požádal mě, aby mu napsala svůj stručný popis.

Poslala mi pro klerika následující odpověď:

„Je mi třicet dva let, jsem svobodná, bezdětná. Jsem vysoká (173 cm), štíhlá a se sportovní postavou, nejsem si jistá, jestli je přípustné, abych popsala své vlasy. V každém případě lidé říkají, že jsem pohledná, atraktivní a vypadám mnohem mladší, všichni mě odhadují na nějakých 23–25 let.“

Patnáctého prosince mi Awlaqí pro ni poslal další šifrovaný e-mail:

„Rád bych zdůraznil dvě věci. První z nich je ta, že nebydlím na žádném pevném místě. Mé životní podmínky se tudíž často výrazně mění. Někdy dokonce bydlím ve stanu. Zadruhé se kvůli své bezpečnostní situaci musím občas odříznout od společnosti, což znamená, že se delší dobu ani já ani nikdo z mé rodiny nestýkáme s žádnými dalšími osobami. Umíš-li žít ve ztížených podmínkách, nevadí ti samota a dokážeš žít s omezeními v komunikaci s druhými lidmi, pak je to *alhamdulillah* skvělé. Se svými dvěma manželkami nemám žádné problémy a vycházíme spolu dobře. Obě si nicméně zvolily život ve městě, protože se mnou nedokázaly sdílet život na venkově. Nechci, aby se mi totéž přihodilo znovu s další manželkou. Potřebuju někoho, kdo dokáže se mnou sdílet nesnáze této cesty.

A ještě jedna věc. Můžeš mi prosím poslat svoji fotku? Pošli ji prosím jako přílohu e-mailu.“

Během přípravy „spodkového atentátu“ Anwar musel počítat s tím, že vystřelí prudce vzhůru na americkém seznamu hledaných osob; možná proto případné budoucí paní Awlaqíové tolik zdůrazňoval útrapy života v úkrytu.

V půlce prosince mě Amína požádala, abych Awlaqímu předal nový vztek stanovující několik základních pravidel.

„Nechci manžela jen na papíře, chci být s ním a žít v islámu, což tady není možné. Nejsem typ domácí hospodyňky, umím vařit a zastanu i všechny další domácí práce, ale jenom tohle mě neuspokojí. Začala jsem překládat tvé přednášky do mé mateřštiny, abych pomohla bratrům a sestřím v této části světa.“

Rovněž se Awlaqího ptala, jestli bude moct z Jemenu vycestovat a zase se do něj vracet. „Největší starost mám o své rodiče, protože vím, že když jim řeknu, že odjíždím do tak daleké země, bude to pro ně znamenat obrovský otřes,“ psala. „Kdybych je už nikdy neměla vidět, bohužel bych asi takovou podmínku nemohla přijmout.“

Její naivita byla občas zneklidňující.

Zašifroval jsem zprávu přes software Mujahideen Secrets a poslal ji Awlaqímu. Odepsal 18. prosince:

„Předpokládám, že pokud do téhle země přijedeš, přijedeš sem natrvalo, a pokud tuto zemi opustíš, opustíš ji také natrvalo... země je na pokraji války. Jen Alláh ví, jaké důsledky to přinese,“ napsal.

A potom odpověděl na její žádost o informace osobnějšího charakteru.

„Jsem klidný člověk. Do záležitostí své rodiny příliš nezasahuji, ale když už to udělám, musí být po mém. U svých žen netoleruji neposlušnost. S mými dětmi je to přesně naopak, obzvlášť u děvčat. Umím se jim přizpůsobit, takže je musí vychovávat a trestat matka, protože já to nedělám. Miluju četbu. Když je se mnou má rodina, trávím s ní jistý čas, ale povinnosti mě často odvádějí... Moje práce má před rodinou přednost, a proto bych rád měl manželku, která bude nenáročná a bude sdílet moji práci. Jelikož jsem většinu života prožil na Západě, rád bych žil po boku muslimky ze západního světa.“

Awlaqí požádal o Amíninu e-mailovou adresu, aby jí mohl položit některé „soukromé otázky“ přímo. Vzala-li se v úvahu jeho posedlost provozní bezpečností a skutečnost, že do „spodkového atentátu“ zbývalo už jen pár dní, podstoupil pozoruhodné riziko. Smyslnost nad ním opět jednou zvítězila.

Na Štědrý den, po raketovém útoku na pozice al-Káidy v provincii Šabwa, se Amína se mnou opět spojila.

„Nemáš nějaké zprávy od bratra? Říká se, že je mrtvý, nebo ve vězení. Je to pravda?“ ptala se.

## OBSAH

Poznámka autorů.....	7
Mapa Jemenu .....	10
<b>1. CESTA V POUŠTI</b>	
Polovina září 2009 .....	13
<b>2. GANGY, HOLKY, BŮH</b>	
1976–1997 .....	25
<b>3. KONVERTITA</b>	
Začátek roku 1997 – léto 1997.....	39
<b>4. ARÁBIE</b>	
Pozdní léto 1997 – léto 1998 .....	48
<b>5. LONDONISTÁN</b>	
Léto 1998 – počátek roku 2000 .....	59
<b>6. SMRT AMERICÉ</b>	
Začátek roku 2000 – jaro 2002 .....	66
<b>7. RODINNÉ ROZMÍŠKY</b>	
Léto 2002 – jaro 2005.....	78
<b>8. MI5 MÍŘÍ DO LUTONU</b>	
Jaro – léto 2005 .....	93
<b>9. SETKÁNÍ SE ŠEJCHEM</b>	
Konec roku 2005 – pozdní léto 2006 .....	103
<b>10. PÁD</b>	
Pozdní léto 2006 – jaro 2007 .....	123



<b>11. ZMĚNA STRAN</b>	
Jaro 2007 . . . . .	134
<b>12. VOLÁ LONDÝN</b>	
Jaro 2007 . . . . .	142
<b>13. Z LANGLEY S LÁSKOU</b>	
Léto 2007 – počátek roku 2008 . . . . .	153
<b>14. KOKAIN A ALLÁH</b>	
Počátek roku 2008 . . . . .	167
<b>15. NÁBOŽENSKÝ TEROR</b>	
Jaro – podzim 2008 . . . . .	179
<b>16. ZABÍT PANA JOHNA</b>	
Podzim 2008 – jaro 2009 . . . . .	188
<b>17. MUDŽÁHEDÍNSKÁ TAJEMSTVÍ</b>	
Podzim 2009. . . . .	196
<b>18. ANWAROVA BLONDÝNKA</b>	
Jaro – léto 2010 . . . . .	210
<b>19. NOVÉ KRYTÍ</b>	
Léto – zima 2010 . . . . .	237
<b>20. CÍL AWLAQÍ</b>	
Počátek roku 2011 – léto 2011 . . . . .	250
<b>21. DLOUHÉ HORKÉ LÉTO</b>	
Červenec – srpen 2011. . . . .	269
<b>22. ROZTRŽKA S VELKÝM BRATREM</b>	
Podzim 2011. . . . .	275
<b>23. ZPÁTKY V RINGU</b>	
Konec roku 2011 . . . . .	285
<b>24. V JÁMĚ LVOVÉ</b>	
Leden 2012. . . . .	294
<b>25. OPERACE AMANDA</b>	
Leden – květen 2012 . . . . .	308

<b>26. ČÍNSKÉ NAŠEPTÁVÁNÍ</b>	
Květen 2012 . . . . .	324
<b>27. ŠPION U LEDU</b>	
2012–2013 . . . . .	332
<b>EPILOG</b>	
Utajené místo ve Velké Británii, jaro 2014. . . . .	342
Osoby a obsazení . . . . .	359
Agentův archiv. . . . .	371
Poděkování. . . . .	389
Poznámky. . . . .	392
Rejstřík . . . . .	418
<b>DOSLOV</b>	
20. ledna 2015 . . . . .	425